

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB20

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB20", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 23*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Anne Mette Hansen; Johnny Kondrup, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2006, s. 75. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb20-txt-shoot-id60de481f-63df-43b1-89d7-a69245fb833e.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 23

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

Den indirecte Meddelelse

Det er ikke saa, at den ligefremme Meddelelse er højere end den indirecte. Nei, o nei. Men Sagen er: der er aldrig født noget Msk, der endog blot nogenlunde kan bruge den indirecte Meddelelse end sige hele sit Liv igjennem. Thi vi Msker trænge til hinanden, og allerede deri ligger det ligefremme.

Kun Gud-Msket er lutter indirecte Meddelelse fra Først til Sidst. Han trængte ikke til Msk. – men de uendeligt til ham; han elsker Mskene – men i sin Forestilling om hvad Kjerlighed [er], han forandrer sig derfor ikke end ikke det mindste i Retning af deres Forestilling, taler ikke saaledes ligefrem, at han tillige opgiver den Forargelsens Mulighed som hans Existents i Tjener Skikkelse er.

Naar et Msk. bruger indirecte Meddelelse er det paa een ell. anden [Maade] noget Dæmonisk, uden at dette behøver at tages i ond Forstand, men saaledes som fE Socrates.

Men sandeligen den ligefremme Meddelelse gjør Livet ganske anderledes let. Noget Andet er, om det ikke for En, der maaskee selvisk (altsaa i ond Forstand dæmonisk) havde brugt indirecte Meddelelse kan være ydmygende at bruge ligefrem Meddelelse.

Jeg har oftere følt Trang til at bruge ligefrem Meddelelse (medens det da naturligt maa erindres, at selv i den Tid jeg har brugt den, er det dog langt fra helt gennemført, og jo kun en kort Tid) men det har været mig, som vilde jeg skaane mig selv, som kunde jeg udrette mere ved at holde ud. Om der ogsaa heri kan være Stolthed, det veed Gud bedst: for Gud turde jeg hverken bekræfte ell. benegte, thi hvo kjender saaledes sig selv.

Jeg siger, det har, naar jeg betragter det tilbagelagte Stykke af mit Liv, været mig som var det ikke umuligt, at der skjulte sig noget Højere bag mig. Det var ikke umuligt. Mere siger jeg ikke. Hvad har jeg saa gjort? Jeg har sagt: jeg bruger indtil videre intet Middel, som vilde forstyrre denne Mulighed, hvis den var der som fE ved for tidlig ligefrem Meddelelse. Det er ligesom naar en Fisker seer Floddet bevæge sig – det var muligt Bid, muligt var det ogsaa Søens Bevægelse. Men siger Fiskeren: trække op gjør jeg ikke; thi saa har jeg udtrykt, at jeg har opgivet denne Mulighed, maaskee kommer det igjen og viser sig at være Bid.

For mig har den indirecte Meddelelse været instinkttagtig i mig, fordi jeg jo i at være Forfatter tillige har udviklet mig selv, og altsaa den hele Bevægelse er baglænds, hvorfor jeg ikke fra Første af kunde sige min Plan ligefrem, medens jeg vel kunde

mærke paa mig selv, at der gjærede Meget i mig. Og desuden saa har ogsaa Hensynet til »hende« gjort at jeg maatte være forsigtig. Jeg kunde gjerne strax have sagt: jeg er religiøs Forfatter. Men hvor turde jeg det, efter, for om muligt at hjælpe hende, at have sat det Bedrag, at jeg var en Skurk. Egl. er det hende, som mit Forhold til hende, der har lært mig indirecte Meddelelse. Hun kunde kun hjælpes ved en Usandhed mig betræffende, ellers troer jeg hun havde mistet sin Forstand; at Collisionen var en religiøs vilde aldeles have forvirret hende, og derfor har jeg maatte være saa uendelig forsigtig. Og først da jeg havde hende forlovet igjen og gift har jeg betragtet mig selv som fri forsaavidt.

Ved Hjælp af et reent Personligt er jeg saaledes atter her blevet hjulpet til Noget efter en langt større Maalestok, hvilket jeg saa successive dybere og dybere har forstaaet.

#